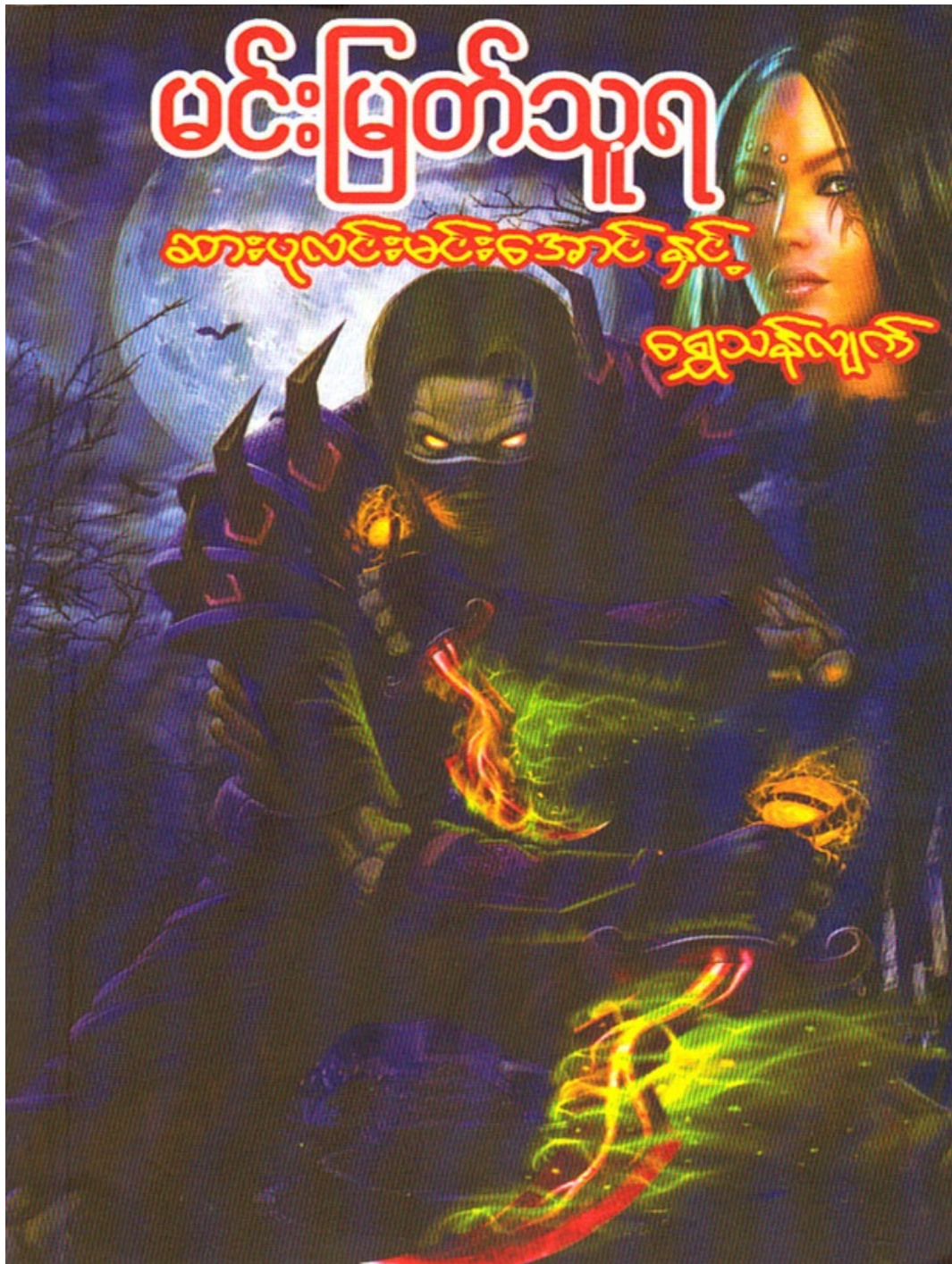

မင်းမြတ်သူရ

ဆားပုလင်းမင်းအောင် နှင့်

ရွှေသန်းလျက်

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် အင်းစိန်စီအိုင်ဒီရှိ ကျွန်ုပ်၏ ရုံးခန်းအတွင်း၌
တစ်လအတွင်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော ရာဇဝတ်မှုခင်းများနှင့် ပတ်သက်သည့်
အစီရင်ခံစာတစ်စောင်ကို ရေးသားနေလေ၏။

ထိုအချိန်၌ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ ရုံးခန်းအတွင်းသို့
ရောက်ရှိလာပြီးလျှင်

“ခင်ဗျား အခန်းအောင်းပြီး ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲဗျာ၊
ကိုမင်းအောင်လည်း မရှိဘူး၊ ပျင်းလိုက်တာ၊ မဂိုလမ်းကို သွားပြီး ချစ်တီးထမင်း
စားရအောင်”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ အစားအသောက်နှင့် ပတ်သက်လျှင်
နှစ်ကြိမ်မခေါ်ရသော ကျွန်ုပ်က ရေးလက်စ အစီရင်ခံစာကို ရပ်ပြီး ဦးပေါ်ဦးကြီး
အနောက်သို့ စိတ်အားတက်ကြွစွာ လိုက်ပါခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မဂိုလမ်းသို့ သွားပြီး ကုလားမချောချောလေးများ ရှိသော
ချစ်တီးဆိုင်ကို ရွေးပြီး ဝင်ရောက်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ဆိုင်ထဲသို့
ရောက်သောအခါ ချောမောလှပသော ကုလားမလေးများက ကြိုဆိုပြီး
နေရာချပေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ သင်ပျူးဖျာပေါ်တွင် တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်ပြီးနောက်
ကုလားလူငယ်များက ချစ်တီးထမင်းစားရန် ဖက်ရွက်များ ခင်းကျင်းပေးလေ၏။
ပြီးနောက် ကုလားမလေးများက ကြေးခရားငယ်လေးနှင့် ဇေလုံ၊ ဆပ်ပြာတို့ကို

ယူဆောင်ကာ ကျွန်ုပ်တို့၏ လက်များကို ဆေးကြောပေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ လက်များ ဆေးကြောပြီးနောက် ဖက်ပေါ်သို့ ထမင်းနှင့် ဆီပြန်ဟင်း၊ ပဲဟင်းစသော အရံ စားသောက်ဖွယ်ရာများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထည့်ပေးလေ၏။ ဖက်ထဲ၌ ထမင်းဟင်းနှင့် စားသောက်ဖွယ်ရာများ စုံလင်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး မြန်ရက်စွာ စားသောက်ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ စားသောက်နေစဉ် ကုလားမလေးများက ယပ်တောင်ကိုယ်စီကိုင်းပြီး ယပ်ခပ်ပေးနေသဖြင့် ဦးပေါ်ဦးကြီးမှာ ပြုံးဖြိုးဖြိုးကြီး ဖြစ်နေလေ၏။

ဦးပေါ်ဦးကြီးသည် ချစ်တီးထမင်းကို ဗိုက်ကားအောင် စားပြီးနောက် ကုလားမလေးများနှင့် အကြည်ဆိုက်လိုသေးသဖြင့် ဒိန်ချဉ်၊ မလိုင်လုံးစသော ကုလားမုန့်များကို မှာယူစားသုံးပြန်၏။

အချို့မုန့်များ စားသုံးနေစဉ်၌ လည်း ကုလားမလေးများက ယပ်တောင်တဖျတ်ဖျတ်ခတ်ပြီး ပြုစုပေးကြ၏။ ဦးပေါ်ဦးကြီးက သူ၏ အနီး ရစ်ဝဲနေသော ကုလားမလေးကို မသိမသာ ကြည့်ပြီး

“ဟဲဟဲ... ကျုပ်တို့ ကြီးပွားနေတာကို ကျုပ်တို့မိတ်ဆွေကြီး ကိုမင်းအောင်ကို မြင်စေချင်စမ်းတယ်၊ ဟဲဟဲ.. ကိုမင်းအောင်တစ်ယောက်တော့ ပျင်းစရာကောင်းတဲ့ စာအုပ်ကြီးတွေထဲမှာ မျက်နှာအပ်နေမှာ မြင်ယောင်နေသေးတယ်ဗျို့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်လည်း ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို မြင်ယောင်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးသည် ချစ်တီးထမင်းစားပြီးနောက် တရုတ်ဟော်တယ်များသို့ သွားပြီး မာကျောက်ကစားခြင်းဖြင့် အချိန်ဖြုန်းကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အချိန်ကို အားရအောင် ဖြုန်းတီးပြီးနောက် ညနေစောင်းသောအခါ

အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

*

အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးမေသည် သူမ
အလွန်နှစ်သက်သော ငါးခေါင်းဟင်းချိုကို ကြိုးစားပမ်းစား ချက်ပြုတ်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာမူ ဟင်းချက်အလွန်ညံ့သော မေ၏ လက်ရာကို
စားရတော့မယ်ဆိုပြီး စိတ်အပျက်ကြီး ပျက်နေလေ၏။

မေသည် ဟင်းချက်အလွန်ညံ့သောကြောင့် သူမချက်သော
ငါးခေါင်းဟင်းချိုရည် ညှီစော်နံ့ပြီး အရသာကင်းမဲ့လွန်းလှ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ချဉ်စုတ်စုတ် ငါးခေါင်းဟင်းချိုကြီးကို စားရတော့မည်ဆိုပြီး
စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေစဉ် မေ၏ ကျောင်းနေဘက်သူငယ်ချင်း မောင်မောင်စိုး
အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာပြီး...

“မေရေ... နင် ဘာတွေ ချက်နေလဲ၊ နင့်ကို ငါမွေးနေ့ လာဖိတ်တာ၊
နင်တို့လင်မယား ရောက်အောင် လာရမယ်နော်၊ အပြင်လူတွေ မဖိတ်ဘူး၊
ရင်းနှီးတဲ့သူတွေပဲ ဖိတ်တာ”

ဟု ပြောလေရာ မေက စပ်ဖြဖြ မျက်နှာနဲ့

“အေး... လာခဲ့မယ်၊ ဒါပေမယ့် နင့်မွေးနေ့မလာခင် ငါချက်တဲ့
ငါးခေါင်းဟင်းချိုကို အရင်သောက်သွားဦး”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ မေ၏ ဟင်းချက်လက်ရာကို သိရှိပုံရသော
မောင်မောင်စိုး၏ မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားပြီး...

“အမလေး... နင့်ငါးခေါင်းဟင်းချို့ကို မသောက်ပါရစေနဲ့နော်၊ ငါ
ဖိတ်စာတွေ ဝေစရာ ရှိသေးလို့ပါ”

ဟု တောင်းပန်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါမှာ ကျွန်ုပ်ကလည်း ဝင်ပြီး
သုခိုးသေဖော်ညှိလိုက်တာ

“စားလိုက်ပါ မောင်မောင်စိုးရယ်... ကိုယ်မိန်းမချက်တဲ့
ငါးခေါင်းဟင်းချို့က အရသာ သိပ်ကောင်းတယ်”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ မောင်မောင်စိုးသည် ကျွန်ုပ်၏ အကြံကို
ရိပ်စားမိသွားပြီး...

“မေ့လက်ရာကို အစ်ကိုကြီးပဲ ဝအောင်စားလိုက်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော်က
ဖိတ်စာလေးတွေ ဝေဖို့ရှိနေလို့ပါ”

ဟု ငြင်းဆန်ပြန်၏။ ထိုအချိန်မှာပင် မေက မောင်မောင်စိုး၏ ရှေ့သို့
ငါးခေါင်းပန်းကန်ကြီး ချလိုက်ပြီး

“မရဘူး၊ စားရမယ်၊ ငါ ချက်တဲ့ ငါးခေါင်းဟင်းချို့ကို နင်မစားရင်
နင့်မွေးနေ့ကို ငါမလာဘူး၊ ငါ့ယောက်ျားလည်း နင်နဲ့အတူ စားမှာပဲ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ မောင်မောင်စိုးသည် မငြင်းဆန်နိုင်တော့ဘဲ
ငါးခေါင်းဟင်းချို့ ပန်းကန်ကြီးရှေ့မှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်ချလိုက်လေ၏။
ကျွန်ုပ်လည်း ငါးခေါင်းဟင်းချို့ သောက်ဖို့ အဖော်ရပြီဆိုပြီး
အလွန်ဝမ်းသာသွားလေ၏။ မောင်မောင်စိုး မရှိလျှင် မေ့လက်ရာ ညှိစို့စို့
ငါးခေါင်းဟင်းချို့ကို ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း အောင့်အီးသည်းခံပြီး
သောက်ရမှာပါ။

မောင်မောင်စိုးသည် ငါးခေါင်းဟင်းချို့ကို ကြိတ်မှိတ်သောက်ပြီး
ကျွန်ုပ်တို့အိမ်က အမြန်ဆုံး ပြန်ပြေးသွားလေ၏။

မောင်မောင်စိုးသည် မိဘမျိုးရိုးစဉ်ဆက် ချမ်းသာပြီး ယောက်လမ်းထဲ၌ ရွှေဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်ကို ပိုင်ဆိုင်သူလည်း ဖြစ်လေ၏။

မောင်မောင်စိုးသည် လွန်ခဲ့သော ၃ နှစ်ခန့်က အလွန်ငယ်ရွယ်ပြီး အလွန်ချောမောလှပသော ရှယ်လီဆိုသော မိန်းမလှလေးနှင့် စထရင်းဟော်တယ်မှာ ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ လက်ထပ်ခဲ့လေ၏။

မေသည် သူမလက်ရာ ငါးခေါင်းဟင်းချိုကို မနည်းကြိုးစားပြီး ကြိတ်မှိတ်သောက်နေသော မောင်မောင်စိုးကို ကြည့်ကာ

“ဟဲ့ ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ ငါးခေါင်းဟင်းချိုကို သောက်နေတာ နင့်မျက်နှာကြီးက ဘာလို့ ဒီလောက် မျက်နှာရှုံ့မဲ့နေတာလဲ၊ နင်တို့ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်ပြေရဲ့လား”

ဟု မေးလိုက်ပြန်ရာ မောင်မောင်စိုးက စားလက်စ ပန်းကန်ကိုချပြီး

“ဘာ... မပြေလည်စရာ ရှိလဲဟယ်၊ သူလည်း သူ့ဝါသနာနဲ့ သူလုပ်တယ်၊ ငါလည်း ငါ့ဝါသနာ ငါလုပ်တယ်၊ ငါတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် နားလည်မှုရှိပြီးသားပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ မောင်မောင်စိုး၏ မိန်းမရှယ်လီသည် ခေတ်ရှေ့ပြေးသူတစ်ဦး ဖြစ်ပြီး ပါတီတွေမှာ အင်္ဂလိပ်သီချင်း အဆိုကောင်းသူ ဖြစ်လေ၏။

မောင်မောင်စိုးကမူ မိန်းမနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် စီးပွားရေးသမား လူရိုးကြီးဖြစ်လေ၏။ မောင်မောင်စိုးသည် မေ့လက်ရာ ငါးခေါင်းဟင်းချိုကို အောင့်အီးသည်းခံသောက်ပြီးနောက် ခြံစည်းရိုးပေါက်ကို ရောက်ရုံရှိသေး၏။ မေသည် မောင်မောင်စိုးနောက်ကျောကို ကြည့်ပြီး

“သူတို့လင်မယား အဆင်ပြေတယ်လို့သာ ဆိုတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်က

ရှယ်လီကို စကော့မတ်ကန်မှာ ကပြားတစ်ယောက်နဲ့ တွဲခုတ်လာတာ တွေ့တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင် ရှယ်လီကို ဗီယာနာကဖေးတိုက်မှာ ကပြားတစ်ယောက်နှင့် မြင်တွေ့ဖူးခြင်းကို သတိရမိလေ၏။ မောင်မောင်စိုးကဲ့သို့ လူရိုးတစ်ယောက်နှင့် ခေတ်ဆန်သော ရှယ်လီ၏ နောက်ကြောင်းကို တွေးပြီး ရတက်မအေးနိုင်စရာ ဖြစ်မိ၏။

*

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့လင်မယားသည် မောင်မောင်စိုးတို့ မိသားစု၏ ဝင်ဒါမီယာအိမ်ကြီးသို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။ မောင်မောင်စိုးတို့ ခြံရှေ့၌ လူကုံထံတို့၏ အဖိုးတန်ကားများ စီတန်းပြီး ရပ်ထားခြင်းကို တွေ့ရ၏။

ခြံရှေ့၌ မွေးနေ့ရှင် မောင်မောင်စိုးကို ဥရောပဝတ်စုံနှင့် ခန့်ညားညား မြင်တွေ့ရလေ၏။ မောင်မောင်စိုးသည် ကျွန်ုပ်တို့လင်မယားကို ဖော်ဖော်ရွေရွေ နှုတ်ဆက်ပြီး ခြံထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

မောင်မောင်စိုးသည် သူ့မွေးနေ့ကို ခြံထဲမှာပင် မီးရောင်စုံများ ထွန်းညှိပြီး စည်စည်ကားကား ကျင်းပလေ၏။

ခြံထောင့်မှာ စင်မြင့်တစ်ခုကို မြင်ရပြီး စင်ပေါ်မှာ ဝီယာနိုတစ်လုံး ရှိသောကြောင့် ရှယ်လီ၏ အစွမ်းကို မြင်ရတော့မည် ထင်ရ၏။

မောင်မောင်စိုးက ကျွန်ုပ်တို့ကို စားပွဲလွှတ်တစ်လုံးသို့ ဦးဆောင်ခေါ်သွားပြီး

“အစားအစာကိုတော့ ရွှင်ရွယ်ဟိုတယ်ကနေ မှာလိုက်တယ်၊ ဟိုတယ်က စားပွဲထိုးတွေ ပါပြီးသားဆိုတော့ အဆင်ပြေတာပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ စားပွဲထိုင်ပြီး ခဏအကြာ၌ စားပွဲထိုးများက စားသောက်ဖွယ်ရာများ ယူလာပေးလေ၏။

အကျွေးအမွေး အစီအစဉ်ကို အနောက်တိုင်းဆန်ဆန် စီစဉ်ထားသောကြောင့် ယမကာဝိုင်းလည်း ပါဝင်လေ၏။

မေသည် အရက်ပုလင်းများကို ကြည့်ပြီး နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ကာ
“အလွန်အကျွံ မလုပ်နဲ့နော်၊ အရှက်ကွဲလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ အစားအသောက်များကို တို့ကနန်း ဆိတ်ကနန်း စားသောက်နေစဉ် စင်ပေါ်က သီချင်းသံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ အင်္ဂလိပ်သီချင်း သီဆိုနေသော မောင်မောင်စိုးမိန်းမ ရှယ်လီကို တွေ့ရလေ၏။ ရှယ်လီနှင့်အတူ ပီယာနိုတီးရင်း သီချင်း သီဆိုနေသူမှာ ကပြားလူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်နေလေ၏။ မေက ကပြားလူငယ်ကို ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချကာ

“ရှယ်လီနဲ့အတူ စကော့မတ်ကက်များ တွေ့တဲ့သူပေါ့”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် ယောက်ျားချင်း ကိုယ်ချင်းစာပြီး မောင်မောင်စိုးအတွက် ရင်လေးသွားလေ၏။

ရှယ်လီနှင့် ကပြားလူငယ်သည် အပေးအယူကောင်းကောင်းနှင့် အင်္ဂလိပ်သီချင်းများ သီဆိုပြီး စင်အောက်သို့ ဆင်းလာကြလေ၏။

သူတို့စုံတွဲကို အားပေးသော လက်ခုပ်သံများ နေရာအနှံ့က တဖွဲဖွဲ ပေါ်ထွက်လာ၏။ ပြီးနောက် ရှယ်လီသည် စင်ပေါ်က ဆင်းပြီး ဧည့်သည်များအား တစ်ဝိုင်းပြီးတစ်ဝိုင်း လိုက်လံဧည့်ခံနေလေ၏။

ထိုသို့ဖြင့် ညဉ့်နက်လာသောအခါ ဒင်နာတက်သူ တော်တော်များများ ယမကာအရှိန်ကြောင့် မူးယစ်ရီဝေလာလေ၏။ မွေးနေ့ရှင် မောင်မောင်စိုးကိုယ်တိုင်

အရက်တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက် သောက်ကာ သီချင်းများ တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ်
အော်ဟစ်သီဆိုနေလေ၏။

မောင်မောင်စိုးသည် ကိုယ်တိုင် သောက်ရုံဖြင့် အားမရဘဲ မွေးနေ့ပွဲ
လာသူအပေါင်းကို တစ်ခွက် တစ်ဖလား သောက်ရန် လိုက်လံတိုက်တွန်းနေတယ်။
မောင်မောင်စိုးသည် တစ်ဝိုင်းပြီး တစ်ဝိုင်း ပြောင်းပြီး ဧည့်ခနေရာမှ ရှယ်လီနှင့်
သီချင်းတွဲဆိုခဲ့သော ကပြားလူငယ်ရှိရာသို့ သွားပြီး

“မိုက်ကယ်... သောက်ကွယ်... သောက် အစ်ကိုကိုချစ်ရင်
သောက်ရမယ်”

ဆိုပြီး ဝီစကီ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် တိုက်လေရာ ကပြားလူငယ်သည်
ငြင်းဆန်ဝံ့ပုံ မရဘဲ သောက်နေလေ၏။ မောင်မောင်စိုးသည် ကပြားလူငယ်
အရက်သောက်ခြင်းကို သဘောကျဟန်နဲ့ ကြည့်ပြီး...

“ချစ်ညီလေး တော်တယ်ကွာ... အစ်ကိုက ဒါကြောင့် ချစ်ရတာ ”

ဟု ဆိုကာ တစ်ဖက်ဝိုင်းသို့ ကူးသွားပြန်၏။ မောင်မောင်စိုး၏
အမူအရာကို ကြည့်ပြီး ကျွန်ုပ်၏ ဇနီး မေက

“မောင်မောင်စိုးတော့ သောင်းကျန်းနေပြီ၊ မေတို့ မြန်မြန်ပြန်မှ”

ဟု တီးတိုးပြောလေ၏။ မောင်မောင်စိုးသည် ဒယီးဒယိုင်နှင့်
ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းသို့ သွားပြီး ပုစွန်တုတ်ကြီး တစ်ကောင်ကို ခက်ရင်းနှင့် ထိုးစိုက်ပြီး
အချဉ်ရည်ထဲမှာ နှစ်လိုက်လေ၏။ ပြီးနောက် ပုစွန်တုတ်ကို မိုက်ကယ်ရှိရာသို့
ယူသွားပြီး..

“ညီလေး... ပုစွန်တုတ် စားလိုက်ဦး”

ဟု ဆိုကာ မိုက်ကယ်၏ ပါးစပ်အနီးသို့ ပုစွန်တုတ်စိုက်ထားသော
ခက်ရင်းကို ထိုးပေးလိုက်၏။

မိုက်ကယ်သည် ပုစွန်တုတ်ကို မမီမကမ်းနှင့် ဝါးစားရင်း ငရုတ်ဆီ
ရွဲနစ်နေသော ပုစွန်တုတ်ကြီးသည် မိုက်ကယ်၏
အဖြူရောင်ပိုးသားလည်စည်းပေါ်သို့ ကျပြီး အနီရောင် ငရုတ်သီးများ
စွန်းပေသွားလေ၏။

ထိုအခါ ရှယ်လီသည် မောင်မောင်စိုးအနီးသို့ ရောက်လာပြီး...

“ကိုမောင်မောင်စိုး ရှင် ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ၊ မူးမူးရူးရူးနဲ့
လူမြင်မကောင်းတော့ဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းပါဦး”

ဟု အပြစ်တင်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါမှပင် မောင်မောင်စိုးက

“အိုး... ဆောရီး မိုက်ကယ်... ဘဲရီးဆောရီးကွာ၊ ကိုယ် မူးနေပြီ
ထင်တယ်”

ဟု တောင်းပန်လိုက်၏။ မိုက်ကယ်က လက်ကာပြပြီး

“ရပါတယ် ဘရာသာ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ပါတီတွေမှာ ဒါတွေ ရှိနေပြီ”

ဟု ပြောလိုက်ပြီး ကုတ်အကျယ်ထဲရှိ လက်ကိုင်ပုဝါကို ထုတ်ကာ
လည်စည်းပေါ်ရှိ ငရုတ်ဆီများကို သုတ်ရန် ကြံလိုက်၏။

မောင်မောင်စိုးက လက်ကာပြပြီး.

“လက်ကိုင်ပုဝါနဲ့ သုတ်ရင် ပေကျံကုန်လိမ့်မယ်၊ ရေချိုးခန်းထဲမှာ
ရိုးကုမ္ပဏီက ဝယ်ထားတဲ့ အကောင်းစား အစွန်းချွတ်ဆေး ရှိတယ်၊ ရှယ်လီရေ
မိုက်ကယ်ရဲ့ လည်စည်းကို သွားလျှော်ပေးလိုက်ပါ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ မိုက်ကယ်က ရှယ်လီကံ အားနာဟန်နှင့် ကြည့်လိုက်ပြီး

“ရပါတယ်၊ ရှယ်လီ ဧည့်သည်တွေကို ဧည့်ခံထားလိုက်ပါ၊ ကိုယ့်ဘာသာ
သွားလျှောက်လိုက်ပါမယ်”

ဟု ပြောပြီး ထွက်ခွာသွားလေ၏။

*

အတန်ကြာသောအခါ မိုက်ကယ် ရေချိုးခန်းထဲက ပြန်ထွက်လာပြီး
လည်စည်းတစ်ခုလုံး ဖြူဖွေးသွားခြင်းကို မြင်ရ၏။ မိုက်ကယ်သည်
မိန်းမချောလေးများရှိသော ဝိုင်းသို့ သွားပြီး ဝီစကီသောက်ရင်း ရယ်ရယ်မောမော
ပြောဆိုနေပြန်၏။ မေက မိုက်ကယ်၏ အမူအရာကို ကြည့်ပြီး

“လူပုံကြည့်ရတာ မင်းသားလိုပဲ၊ ဒါပေမယ့် အတော် ပွေ့မယ့်ရှုပ်မယ့်ပုံပဲ”

ဟု တီးတိုးမှတ်ချက်ချလေ၏။ မေ့စကားမဆုံးမီ မိုက်ကယ်၏ ခန္ဓာကိုယ်
ယိမ်းယိုင်ပြီး မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေ၏။

မိုက်ကယ်ကို ကြည့်ပြီး မွေးနေ့ပွဲတစ်ခုလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားပြီး
မေ့မြောနေသော မိုက်ကယ်ကို အမြန်ဆုံး ဆေးရုံပို့လိုက်လေ၏။

မောင်မောင်စိုးကမူ မိုက်ကယ်ကြောင့် အမူးပြေသွားဟန် ရှိပြီး

“ကျုပ်မွေးနေ့မှာ မိုက်ကယ် အခုလိုဖြစ်တာ စိတ်မကောင်းဘူးဗျာ၊
မြန်မြန်သတိရပါစေ”

ဟု ဆုတောင်းနေလေ၏။

နောက်တစ်နေ့၌ ဘိုကပြားလူငယ်လေး မိုက်ကယ်
သေဆုံးသွားသည်ဆိုသော တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ် သတင်းဆိုးကို မမျှော်လင့်ဘဲ
ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်မကောင်းခြင်း
ဖြစ်ရလေ၏။

မူခင်းဆရာဝန်က အရက်ပျံအဆိပ်မိပြီး သေဆုံးရသည်ဟု
ဆေးမှတ်ချက် ရေးခဲ့သည် ဆို၏။

*

အင်းစိန်စီအိုင်ဒီသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေကြီး
ကိုမင်းအောင်အား လွန်ခဲ့သော ညက ပါတီပွဲ၌ ဘိုကပြားလူငယ်လေး
သေဆုံးရခြင်းအကြောင်းကို စိကာပတ်ကုံး ပြောပြလိုက်လေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က အစအဆုံး သေချာစွာ နားထောင်ပြီး

“အံ့ဩမနေနဲ့ အိုင်ပီ... ဒါ လူသတ်မှုပဲဗျ”

ဟု ဆိုလေရာ ကျွန်ုပ်က ကိုမင်းအောင်စကားကို နားမလည်ဟန်နဲ့

“ဟင်... လူသတ်မှု ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင် တရားခံက ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“တရားခံက မွေးနေ့ရှင် မောင်မောင်စိုးပေါ့ဗျာ၊ မောင်မောင်စိုးဟာ
သူ့မိန်းမ ရှယ်လီနဲ့ ငြိစွန်းနေတဲ့ မိုက်ကယ်ကို ရန်ညှိုးဖွဲ့ခဲ့ပုံ ရတယ်။ ဒါကြောင့်
မွေးနေ့ဧည့်ခံပွဲမှာ မိုက်ကယ်ကို အရက်အများကြီးသောက်ခိုင်းတယ်။ နောက်ပြီး
မိုက်ကယ်ရဲ့ လည်စည်းကို ငရုတ်ဆီတွေ စွန်းပေအောင် တမင်လုပ်ခဲ့တယ်၊ ဒါမှ
မိုက်ကယ်ဟာ ရေချိုးခန်းထဲဝင်ပြီး အစွန်းချွတ်ဆေးကို အသုံးပြုမှာကိုး”

ဟု ရှင်းလင်းပြလေရာ ကျွန်ုပ်က သိချင်စိတ်များ ထိန်းမရဘဲ

“အစွန်းချွတ်ဆေးကို အသုံးပြုတာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ ကိုမင်းအောင်”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“အစွန်းချွတ်ဆေးထဲမှာ ကယ်လ်စီယမ် ကလိုရိုက် ပါတယ်လေဗျာ၊ အရောင် အနံ့ အရသာမရှိဘူး၊ အဝတ်အစား အခြောက်လျှောက်ရင်လည်း သုံးလို့ရတယ်၊ မိုက်ကယ်ဟာ အစွန်းခမတ်ဆေးနဲ့ နက်တိုင်လည်စည်းပေါ်က အစွန်းကို ချွတ်ရင်း ကယ်လ်စီယမ်ကလိုရိုက်ကို လုံလောက်အောင် ရှူရှိုက်လိုက်မိတယ်၊ အရက်အလွန်အကျွံသောက်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ဒီအငွေ့ကို ရှူရှိုက်မိသွားရင် သေဆုံးနိုင်တယ်၊ သေတဲ့အကြောင်းအရင်းကိုတော့ တိတိကျကျ မဖော်ပြနိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဆေးရုံက အရက်ပျံ့အဆိပ်မိတယ်လို့ ဆေးမှတ်ချက် ရေးခဲ့တာပဲ၊ တကယ်တော့ ဒီလူသတ်မှု ကျူးလွန်ဖြစ်တာဟာ သဝန်တိုစိတ်ကြောင့်ပဲဗျ၊ သဝန်တိုစိတ်ဟာ ကြောက်စရာကောင်းပါတယ်ဗျာ”

ဟု ရှင်းလင်းပြလေ၏ ။ နောင်အခါ မောင်မောင်စိုးကို ဖမ်းဆီးပြီးနောက် ဆားပုလင်းမင်းအောင် သဲလွန်စကောက်သကဲ့သို့ပင် မောင်မောင်စိုးက သဝန်တိုစိတ်ကြောင့် ကျူးလွန်ခဲ့ကြောင်း အတိအကျ ထွက်ဆိုခဲ့လေ၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် မောင်မောင်စိုး၏ ထွက်ချက်ကို နားထောင်ရင်း သဝန်တိုအချစ်၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းပုံကို တွေးတောပြီး သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်မိ၏ ။

*

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် အင်းစိန်စီအိုင်ဒီဂျီ ကျွန်ုပ်၏ ရုံးခန်းအတွင်း၌ ထိုင်ပြီး ဝတ္ထုတိုလေး တစ်ပုဒ်ကို ရေးဖွဲ့နေလေ၏ ။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေကြီး ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ကျွန်ုပ်၏ ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လာပြီးလျှင်

“အိုင်ပီရေ.. အမှုလိုက်စရာ မရှိတော့ ပျင်းဖို့ကောင်းလိုက်တာဗျာ၊

အခုနေများ စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတဲ့ အမှုလေးတစ်မှုလောက် လိုက်ရရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ”

ဟု ဆိုပြီး ကုလားထိုင်၌ ဝင်ထိုင်ရင်း စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ကာ မီးညှိဖွားရှိုက်လိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ရေးလက်စ စာအုပ်ကို ရပ်လိုက်ပြီးလျှင်

“ကိုမင်းအောင်ကတော့ အမှုကို ဘိန်းစွဲသလို စွဲနေပြီထင်တယ်၊ အခုတလော အမှုလေးတွေ ပြတ်နေလို့ စိတ်အေးလက်အေးနဲ့ ဝတ္ထုလေးရေးကာ ရှိသေးတယ်၊ အိုင်ဆေးက အမှုတစ်မှုကို တောင့်တနေပြန်ပြီ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေကြီးက စီးကရက်ကို အလွန်ကြည့်ကောင်းအောင် ဖွာရှိုက်လိုက်ပြီးလျှင်

“အားလပ်ချိန် မထားဘဲ အလုပ်ထဲကို နစ်မြုပ်နေသူတွေဟာ ဒီလိုပဲ အလုပ်မရှိရင် ပျင်းရိတတ်တယ်။ ကောင်းသော ပျင်းရိခြင်းပေါ့ဗျာ၊ အင်္ဂလိပ်လိုဆိုရင်တော့ အိုင်ဒယ်လို့ ခေါ်တာပေါ့၊ ကျုပ်ကတော့ အလုပ်မရှိလို့ ပျင်းရိတဲ့ဒဏ်ကို မခံနိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် အချိန်အားမထားဘဲ တစ်ခုခု လုပ်နေရမျှ ကျေနပ်တယ်ဗျာ”

လို့ ဆိုလိုက်တယ်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ကျွန်ုပ်၏ ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ပြာတာမောင်ရွှေ ရောက်လာပြီးလျှင်

“ဆရာတို့ရေ.... လက်ဖက်ခြောက်ခပ်ဖို့သာ ပြင်ပေတော့၊ မင်းကြီး ဆူနေပြီ၊ လူသတ်မှု ဖြစ်ပြန်ပြီထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေရာ ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုမင်းအောင်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်ကြလေ၏။

ထိုနောက်တွင်မူ ကျွန်ုပ်သည် ဖော်လံဖားတတ်သော ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ပီပီ မင်းကြီး၏ ရုံးခန်းအတွင်းသို့ဝင်ရန် ကမန်းကတန်း

ပြင်ဆင်ရလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကမူ စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသော ကျွန်ုပ်၏ ရေးလက်စ ဝတ္ထုလေးကို စိတ်ဝင်တစား ဖတ်ရှုပြီး အခန်းထဲ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ အင်းစိန်စီအိုင်ဒီရို စုံထောက်များ ဖြစ်ကြသော စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်၊ ကိုတင်လှ အစရှိသည်တို့သည် ရုံးခန်းအတွင်း မျက်နှာသေလေးများနှင့် တန်းစီနေလေရာ ကျွန်ုပ်က စုံထောက်ဦးပေါဦးကြီး၏ နံဘေးတွင် ဝင်ရောက်တန်းစီလိုက်ပြီး လေသံတီးတိုးဖြင့်...

“လူယုတ်မာကြီး၊ ခင်ဗျားသိမယ်၊ ကျုပ်ကို မခေါ်ဘူး”

ဟု ကြိမ်းမောင်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် စုံထောက်မင်းကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကို မြင်သွားပြီးလျှင်

“မြည်းသတ္တဝါလို အပျင်းထူတဲ့ လူကလေး၊ စီအိုင်ဒီမှာ

အမှုမရှိမရှိဘူးဆိုပြီး ချောင်မှာ သွားအိပ်နေတယ်ပေါ့လေ၊ လူကလေးတို့ မြန်မာတွေဟာ အားအားရှိတိုင်း အိပ်နေတတ်တယ်၊ ရုံးချိန်မှာ အိပ်တာကို ကျွန်ုပ်လုံးဝ မကြိုက်ဘူး၊ နောင် လုံးဝမအိပ်ပါနဲ့၊ ငမိုးရိပ်ချောင်းနံဘေးက ဇရပ်မှာ လူသတ်မှုဖြစ်လို့ သင်္ဃန်းကျွန်းဂတ်က အကူအညီတောင်းနေပြီ၊ ဒါ့ကြောင့် လူကလေးတို့ အမြန်ဆုံး လိုက်သွားကြပါ။ လူသေအလောင်းကို ကြည့်ပြီး သဲလွန်စရာကြပါ။ စုံထောက်လုပ်ဖို့ ဘုရားသခင်က ပေးသနားလိုက်တဲ့ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကိုလည်း ခေါ်သွားကြပါ။ တရားခံကို အမြန်ဆုံး မိအောင်ဖမ်းဖို့ ကြိုးစားပါ”

ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်တို့လူစုကို ရုံးခန်းထဲမှ မောင်းထုတ်လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လူစုသည် ရုံးခန်းအပြင်သို့ ရောက်သောအခါ ဆရာကြီး ရုံးခန်းအတွင်းမှ ထွက်လာသော ကျောင်းသားလေးများပမာ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ဖြစ်သွားကြပြီးလျှင် စုံထောက်ဦးပေါဦးကြီးက

“ခင်ဗျားကို ဝင်မခေါ်မိတာ စိတ်မရှိနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်လည်း အမှုဖြစ်တာ မသိဘဲ ဘုမသိဘမသိ ရုံးခန်းထဲကို ရောက်သွားတာ၊ ရုံးခန်းထဲကို စောရောက်တော့လည်း ထုံးစံအတိုင်း မင်းကြီးရဲ့ အဆူအဆဲကို ခံရတာ ပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျား နောက်ကျပြီး ရောက်လာတာ ကံကောင်းတယ် မှတ်ပါ၊ ကျုပ်တို့ လူစုကတော့ ကံဆိုးသူမောင်ရှင် ဖြစ်သွားတယ်ဗျို့၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ခင်ဗျားကရော ရုံးချိန်များ ဘယ်ချောင်သွားအိပ်နေတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားပြီးလျှင်

“မအိပ်ပါဘူးဗျာ၊ မင်းကြီးထင်ရာ လျှောက်ပြောတိုင်း ခင်ဗျားက ယုံကြည်နေတယ်၊ ကျုပ် ရုံးခန်းထဲမှာ ထိုင်ပြီး ဝတ္ထုရေးနေတာဗျာ၊ ဒီလူကြီးကို ရှင်းပြရင်း ကျွဲပါးစောင်းတီးသလို ဖြစ်မှာစိုးလို့ ရှင်းမပြတာ၊ မယုံရင် ကိုမင်းအောင်ကို မေးကြည့်၊ ကျုပ်နဲ့အတူ ကိုမင်းအောင်လည်း ရှိတယ်”

ဟု ရှင်းလင်းပြောလေရာ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက ရယ်မောလိုက်ပြီး

“ယုံပါတယ်ဗျာ၊ ဒါဆိုလည်း ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို ခေါ်ဗျာ၊ အမှုဖြစ်တဲ့ဆီကို သွားကြရအောင်”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်တို့ ပြိုင်ဘက်စုံထောက် ကိုစိန်မြင့်တို့ လူစုလည်း ဒီအိုင်ဒီပိုင် ကားစုတ်ကြီးကို စက်နှိုးပြီး မီးခိုးတလူလူနှင့် မောင်းထွက်သွားလေ၏ ။

စုံထောက် ဦးပေါ်ဦးက...

“ဟိုလူတွေတော့ သွားပြီဗျို့၊ ကျုပ်တို့လည်း အမြန်လိုက်ရအောင် ကိုမင်းအောင်ကို ခေါ်ဗျာ”

ဟု ဆိုပြီး ဆားပုလင်းမင်းအောင် ရှိရာသို့ သွားလေ၏ ။ ထိုအချိန်၌ ကိုမင်းအောင်သည် ရုံးခန်းအတွင်း၌ ထိုင်ပြီး ကျွန်ုပ်၏ ရေးလက်စဝတ္ထုကို

စိမ်မြေနပြေ ဖတ်ကာ

“အရေးအဖွဲ့ကတော့ ထိပ်တန်းဗျာ၊ ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့်
ရွှေတူးသမားတွေရဲ့ဘဝကို ဖော်ပြတဲ့နေရာမှာ အသက်မဝင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်၊
နည်းနည်းလေး ပိုပြီး အသေးစိတ်ဖော်ပြရင် ကောင်းမယ်”

ဟု မှတ်ချက်ချလေ၏။ ကိုမင်းအောင်သည် သူ၏ ထုံးစံအတိုင်း
အမှုတစ်ခုလိုက်သည့်အခါ အလောတကြီး မလုပ်ဘဲ အေးဆေးစွာ
ဖြေရှင်းတတ်လေ၏။

*

ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်များသည် ဖို့ဒ်ကားစုတ်ကလေးကို မောင်းပြီး
ငမိုးရိပ်ချောင်းနံဘေးရှိ ဇရပ်သို့ ရောက်သောအခါ စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်တို့ လူစုနှင့်
ပုလိပ်များကို တွေ့ရလေ၏။ ဇရပ်ထိပ်၌ မနုစာရီဇရပ်ဆိုသော
ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြေနေသော ဆိုင်းဘုတ်ကို မြင်ရ၏။

ကိုစိန်မြင့်တို့ လူစုသည် ဟန်ကြီးပန်ကြီး နိုင်သူများပီပီ ပရိသတ်ရှေ့တွင်
လူတွင်ကျယ် လုပ်နေလေ၏။ စုံထောက်ကိုတင်လှသည် အလောင်းကြီးအနီးသို့
မရဲတရဲကပ်ပြီး

“ကျုပ်တို့ စီအိုင်ဒီ စုံထောက်တွေရဲ့ အမြင်နဲ့ ပြောရရင် ဒီလူတွေဟာ
လူဆိုးလူမိုက်တွေ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ လူကောင်းသူကောင်းတွေကတော့
အကာလညအခါ လူမရှိတဲ့ ဇရပ်မှာ ချိန်းမချဘူး၊ သူတို့ကို စီအိုင်ဒီ လူဆိုးစာရင်းမှာ
ရှာရင် အလွယ်ပေးဖမ်းမိမှာပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကိုစိန်မြင့်ကလည်း

“ဒီလူတွေဟာ သေနတ်တွေ ဘာတွေ မသုံးနိုင်တော့
အငါ့အတန်းမြင့်တဲ့ လူဆိုးတွေတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အညံ့စား အဆင့်ပဲ
ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဟု ညောင်နာနာအသံဖြင့် မှတ်ချက်ချပြန်၏ ။ သေသူသည် အညိုရောင်
အကျလက်ပြတ်နှင့် သက္ကလပ်ဘောင်းဘီအနက်ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး တစ်ကိုယ်လုံး
ဆေးမင်ကြောင်များ ထိုးထား၏ ။

သေသူ၏ ရုပ်ရှည်မှာ တိုက်ရဲခိုက်ရဲ သေဝံ့သတ်ဝံ့သော ရုပ်ရှည်မျိုး
ဖြစ်လေ၏ ။ ကျွန်ုပ်က စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးကို မသိမသာ တထောင်ဖြင့် တို့ပြီး။

“ကျုပ်တို့လည်း လူအထင်ကြီးအောင် တစ်ခုခုပြောမှ ဖြစ်မယ်၊
တော်ကြာ စီအိုင်ဒီစုံထောက်တွေ ဘာမှတ်ချက်မှ မပေးနိုင်ဘူးလို့
အပြောခံနေရမယ်”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ဦးပေါ်ဦးကြီးက အနောက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြီး

“နေပါဦးဗျာ၊ ကိုမင်းအောင် ပြောပါလိမ့်မယ်၊ တော်ကြာ ကိုမင်းအောင်
ပြောတာနဲ့ ကျုပ်တို့ပြောတာ တစ်လွဲတွေ ဖြစ်ကုန်ရင် ပိုအရှက်ကွဲမယ်”

တီးတိုးပြန်ပြောလေ၏ ။ ထိုအခိုက်မှာပင် လူအုပ်ထဲသို့
ဆားပုလင်းမင်းအောင် ရောက်လာပြီး ဂျွန်ပလေးယား မုတ်ဆိတ်စီးကရက်ကို
ထောက်ခနဲ မီးညှိဖွာရှိုက်လိုက်ကာ

“ဒါဟာ လူဆိုးလူမိုက်တွေ ချိန်းဆိုပြီး တိုက်တဲ့တိုက်ပွဲ မဟုတ်ဘူး၊
ရန်ငြိုးရန်စ တစ်ခုကြောင့် ချိန်းဆိုပြီး တိုက်ကြတာ ဖြစ်တယ်၊ ထူးဆန်းတာက
လူသတ်သမားဟာ အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင် မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်၊
ဒီမိန်းမဟာ ဇရပ်ကို အချိန်အစောကြီး ကြိုရောက်နေပြီး သေသူ
မလာသေးတဲ့အတွက် စိတ်လှုပ်ရှားပြီး ဇရပ်လက်ရမ်းပေါ်မှာ ထိုင်စောင့်ခဲ့တယ်။
သေသူဟာ ငမိုးရိပ်ကမ်းပါးအထိ ညဘင်ဆွဲတဲ့မြင်းရထား ငှားစီးလာပုံရတယ်၊

ဇရပ်ကို ရောက်လာတော့ သူတို့နှစ်ယောက် အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အဆင့်မြင့်တိုက်ခိုက်ရေး ပညာရှင်တွေ ဖြစ်တယ်။ သူတို့တိုက်ပွဲ ဘယ်လောက် ပြင်းတယ်ဆိုတာ ဇရပ်ပတ်ဝန်းကျင်က သစ်ပင်၊ သစ်ရွက်တွေကို ကြည့်ရင် သိနိုင်တယ်။ ထူးဆန်းတာက တိုက်ပွဲဝင်လက်နက်တွေကို မတွေ့ရပေမယ့် သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ဓားကိုယ်စီ ကိုင်ဆွဲပြီး တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့တယ်။ သေသူရဲ့ လက်နက်နဲ့ တရား မိန်းမရဲ့ လက်နက်ကို မတွေ့ရဘူး။ တရားခံမိန်းမဟာ ဓားနှစ်လက်စလုံးကို ယူဆောင်သွားခဲ့တာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဓားတွေဟာ သာမန်လူဆိုး လူမိုက်တွေကိုင်တဲ့ ဓားမျိုးတောင် မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူတို့ရဲ့ တိုက်ပွဲဟာ ဓားအတွက်တိုက်တဲ့ တိုက်ပွဲတောင် ဖြစ်ရင်ဖြစ်နေမယ်၊ သေသူရဲ့ ကိုယ်ပေါ်မှာ ထိုးထားတဲ့ ဆေးမင်ကြောင်တွေဟာ သာမန်လူတွေ အလှထိုးတဲ့ ဆေးမင်ကြောင်မျိုး မဟုတ်ဘူး၊ သိုင်းပညာ အဆင့်မြင့်မြင့် လိုက်စားတဲ့သူတွေ ထိုးလေ့ရှိတဲ့ သက်စောင့်အင်းတွေပဲ”

ဟု ရှည်လျားစွာ ရှင်းလင်းပြလေ၏ ။ ထိုအခါ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက လက်မထောင်ပြီး

“တွေ့ပြီလားဗျ၊ ဆားပုလင်းမင်းအောင် ပြောပြီးရင် အရာရာ ပြီးပြည့်စုံသွားပြီ၊ ကျုပ်တို့ပြောစရာ မလိုတော့ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ ပြောရင်လည်း ဘယ်တုန်းက မှန်ဘူးလို့လဲဗျာ၊ မပြောဘဲ နေလိုက်တော့ အမှားကင်းတာပေါ့”

ဟု ပြောဆိုရင် သေသူ၏ အနီးသို့ ကုန်းကြည့်နေသော စုံထောက် ကိုစိန်မြအား

“ဟေ့လူ.. သေသူမှာ ရွှေသွားတွေနဲ့နော်၊ မှတ်တမ်းတင်ထားဦး၊ ရွှေသွားပျောက်လို့ ခင်ဗျား ဖြုတ်သွားတယ် ထင်နေဦးမယ်”

ဟု နောက်ပြောင်လိုက်သေး၏ ။ သေသူနှင့် ဇရပ်အကွာအဝေးကို

ပေကြိုးဘူးကြီး ထုတ်တိုင်းနေသော ကိုတင်လှအား

“ဟေ့လူ..အပိုတွေ လုပ်မနေနဲ့၊ သေသူနဲ့ ဇရပ်အကွာအဝေးကို သိရတော့ ခင်ဗျား ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ပြောပါဦး”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ကိုတင်လှက မျက်နှာရှုံ့မဲ့ပြီး

“ဦးပေါ်ဦး ခင်ဗျားလွန်ပြီနော်၊ တာဝန်ချိန်မှာ မနောက်ပါနဲ့၊ ကျုပ်တို့က ပါပလစ်ရှေ့မှာ အလုပ်လုပ်နေတာ၊ စီအိုင်ဒီကို လူအထင်သေးအောင် မလုပ်ပါနဲ့”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ဦးပေါ်ဦးကြီးက တဟားဟားရယ်ပြီး

“လူအထင်သေးတာ မသေးတာ နောက်ထား၊ ခင်ဗျားတို့ အရည်အချင်း ရှိအောင် အရင်လုပ်၊ သူများကို မနာလို မဖြစ်နဲ့၊ ဖားတုလို့ ခရုခုန်ရင် ဖင်ကျိုးရုံသာ ရှိလိမ့်မယ်”

ဟု လှောင်ပြောင်ပြန်၏ ။ ကိုစိန်မြင့်တို့လူစုသည် မိမိ၌ အရည်အချင်း မရှိပါဘဲလျက် ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ အစွမ်းကို အသိအမှတ်မပြုဘဲ အသားလွတ် မနာလိုဝန်တိုနေသူများ ဖြစ်၏ ။

*

ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်များသည် မနုစာရီဇရပ်မှ ပြန်လာပြီးနောက်
တရုတ်ဟော်တယ်သို့ သွားပြီး တရုတ်စာဖြင့် နေ့လယ်စာ စားသောက်ကြလေ၏။
တရုတ်စာ စားသောက်ရင်း ကျွန်ုပ်က

“သဲလွန်စကောက်ပုံလေး ရှင်းပြပါဦးဗျာ၊ ပညာယူချင်လို့”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ဦးပေါ်ဦးကြီးက အခေါက်ကင်ကို တကျွတ်ကျွတ် ဝါးရင်း

“ခင်ဗျား ပညာယူပေါင်းလည်း များပါပြီ၊ ဘာမှလည်း
မတိုးတက်သေးဘူး”

ဟု ဝင်ရောက်နောက်ပြောင်လေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က
ရေတစ်ခွက်ကို သောက်ရင်း

“သေသူနဲ့ တရားခံ မိန်းမရဲ့ တိုက်ပွဲပြင်းထန်တယ်ဆိုတာ
အနီးပတ်ဝန်းကျင်က သစ်ပင်သစ်ရွက်တွေက သက်သေပြနေတယ်၊ ဒါကို
ကြည့်ခြင်းဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ အဆင့်မြင့် သိုင်းသမားတွေ ဆိုတာ
ထင်ရှားပါတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ သေသူရဲ့ လက်ခုံပေါ်မှာ အညိုအမည်း စွဲနေတာကို
ကြည့်ပြီး သိုင်းသမားဆိုတာ သက်သေပြနေတယ်၊ နောက်ပြီး သူ့ကိုယ်ပေါ်က
ဆေးမင်ကြောင်တွေမှာ အင်းကွက်တွေ၊ နငယ်နကင်းပိတ်တွေ၊ စ ခ ဗ ဝ တွေ
စုံနေတာပဲ၊ လက်ခုံပေါ်မှာ ထိုးထားတဲ့ အင်းကွက်နှစ်ကွက်က အဆင့်မြင့်
သိုင်းပညာရှင်တွေ ထိုးလေ့ရှိတဲ့ သက်စောင့်အင်းတွေဗျ”

ဟု ရှင်းလင်းပြလေ၏။ ဦးပေါ်ဦးကြီးက ဝင်ပြီး

“တရားခံဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုတာ ကိုမင်းအောင်
ဘယ်လိုသိသလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ကိုမင်းအောင်က ခေါင်းညိတ်ပြီး...

“တိုက်ပွဲဖြစ်တဲ့နေရာမှာ လူကုံထံ မိန်းမတွေသုံးလေ့ရှိတဲ့ ရိုးတိုက်ထုတ်
ကလစ်လေးတစ်ချောင်းကို တွေ့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် တရားခံဟာ စိတ်လှုပ်ရှားပြီး
ရွှေသန်လျက် ဆေးပေါ့လိပ်သုံးလိပ်ကုန်အောင် သောက်ခဲ့တယ်။ နောက်တော့
သေသူရောက်လာပြီး သူတို့နှစ်ယောက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်ကြတယ်။
နောက်ဆုံးမှာ သေသူကို တရားခံမိန်းမက အနိုင်ရပြီး သေသူရဲ့ဓားကို
ယူဆောင်သွားခဲ့တယ်။ သူတို့ဟာ ဓားတစ်ချောင်းအတွက်
တိုက်ခိုက်ကြတယ်လို့တောင် ထင်ရတယ်။ ဆရာတူ တပည့်များ ဖြစ်နေသလား
မသိဘူး။ တရားခံမိန်းမဟာ သေသူကို သတ်ပြီးတော့ ငမိုးရိပ်တစ်ဖက်ကမ်းကပဲ
ပြန်သွားခဲ့တယ်”

ဟု ရှင်းလင်းပြလေရာ ဦးပေါ်ဦးကြီးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့

“တော်ပါပေတယ်။ ကိုမင်းအောင်ရယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက်
တိုက်ပွဲကိုထိုင်ကြည့်ပြီး ပြောနေသလားတောင် အောက်မေ့ရတယ်”

ဟု ချီးမွမ်းလိုက်လေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကမူ ဦးပေါ်ဦးကြီး၏
စကားကို မတုံ့ပြန်ဘဲ

“လှည်းတန်းလမ်းဆုံကို ခဏမောင်းပါ။ အိုင်ပီ”

ဟု ကျွန်ုပ်ကို စေခိုင်းလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဖို့ဒ်ကားစုတ်ကလေးကို
လှည်းတန်းဘက်သို့ ဦးတည်လိုက်ရလေ၏။

လှည်းတန်းလမ်းဆုံသို့ ရောက်သောအခါ ကိုမင်းအောင်က
မျက်လှည့်ဝိုင်းတစ်ခုအနီး ကားရပ်ခိုင်းလိုက်ပြီး လူအုပ်အတွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။

မျက်လှည့်ဆရာသည် ရယ်ရွှင်ဖွယ် ရုပ်ရှည်ရှိပြီး မျက်လှည့်ပြကွက် အမျိုးမျိုး
ပြသနေလေရာ မျက်လှည့်ဆရာ၏ ပညာကောင်းမှုကြောင့် ပရိသတ် ပွဲကျနေလေ၏
။ ခဏကြာလျှင် မျက်လှည့်ဝိုင်း ပြီးစီးသွားသဖြင့် မျက်လှည့်ဆရာသည်
သစ်ပင်ရိပ်သို့သွားကာ ထမင်းချိုင့်ကို ဖွင့်ပြီး စားသောက်ရန် ပြင်လေ၏ ။

ထိုအခါမှပင် ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် မျက်လှည့်ဆရာ ရှိရာသို့
လျှောက်သွားပြီး

“ထမင်းဟင်းကို ကောင်းကောင်းစားပါ မျက်လှည့်ဆရာ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ မျက်လှည့်ဆရာသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို
ခင်မင်ရင်းနှီးဟန်ဖြင့် ကြည့်ကာ

“ကိုမင်းအောင်ပါလား”

ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏ ။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ကျုပ်ရဲ့စုံထောက်ပညာနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ထမင်းချိုင့်ထဲက ဟင်းကို
ခန့်မှန်းကြည့်ရရင် ငမိုးရိပ်တစ်ဖက်ကမ်းက ခပ်ညံ့ညံ့ထမင်းဆိုင်က
ဘဲဥချဉ်ရည်ဟင်း ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ မျက်လှည့်ဆရာသည် အံ့သြဟန်ဖြင့်
ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားပြီး

“တော်လိုက်တာဗျာ၊ ဘဲဥချဉ်ရည်ဟင်းကို ဘယ်လိုများ
သိသွားတာတုန်း”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က မျက်လှည့်ဆရာ၏
လက်ထဲရှိ ထမင်းချိုင့်ကို ယူပြီး

“မျက်လှည့်ဆရာကို မျက်လှည့်ပြန်ပြဦးမယ်၊ အခုနေ့များ

တရုတ်ဟော်တယ်က အခေါက်ကင်နဲ့ ချိုချဉ်ကြော်လေးများ မစားချင်ဘူးလား”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ မျက်လှည့်ဆရာက...

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ကိုမင်းအောင်ရယ်၊ ကျုပ် ဘိုင်ပြတ်လို့ တရုတ်စာ မစားရတ ကြာပြီဗျ၊ စားချင်တာပေါ့”

ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ထမင်းချိုင့်ကို မျက်လှည့်ဆရာတစ်ဦးကဲ့သို့ မန်းမှုတ်ဟန် ပြုကာ ထမင်းချိုင့်ကို ဖွင့်လိုက်ပြီး

“ဟောဒီမှာ ခင်ဗျားစားချင်တဲ့ အခေါက်ကင်နဲ့ ချိုချဉ်ကြော်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မျက်လှည့်ဆရာက ချိုင့်ထဲတွင် အမှန်ပင် အခေါက်ကင်နှင့် ချိုချဉ်ကြော်များကို တွေ့ရသဖြင့် မျက်လှည့်ဆရာ၏ မျက်နှာ ဝင်းပသွားပြီး...

“ကျေးဇူးပဲ ကိုမင်းအောင်ရယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် ဆားပုလင်းမင်းအောင်က မျက်လှည့်ဆရာကို တစ်စုံတစ်ခုကို တီးတိုးမေးမြန်းနေလေ၏။ မျက်လှည့်ဆရာနှင့် ဆားပုလင်းမင်းအောင် အတန်ကြာအောင် ပြောဆိုပြီး ဆားပုလင်းမင်းအောင် ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့လေ၏။

*

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ကားပေါ်သို့ ရောက်ရောက်ချင်း

“မှော်ဘီဘက်ကို ခဏသွားမယ်ဗျို့”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က

“သွားစရာတွေက ဆက်နေပါလား၊ အမှုက ရှုပ်ထွေးတော့မယ်
ထင်တယ်”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ကျုပ်ထင်တာ နည်းနည်းလွဲသွားတယ်၊ အမှုက ဓားတစ်လက်ကြောင့်
ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ရွှေရောင်တလက်လက် တောက်ပနေတဲ့
သန်လျက်တစ်ချောင်းကြောင့် ဖြစ်ရတာ ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က

“သန်လျက်က မင်းမြောက်တန်ဆာ ငါးပါးထဲမှာ ပါတယ် မဟုတ်လား၊
ကိုမင်းအောင် လူတွေလက်ထဲကို ဘာကြောင့် ရောက်နေရတာ လဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏ ။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ခေါင်းညိတ်ပြီး...

“ဒါကြောင့်လည်း အမှုက ကျုပ်ထင်တာထက် ပိုပြီး

ခက်ခဲနက်နဲနေတာပေါ့၊ မြန်မာဘုရင်တွေ ရှိအပ်တဲ့ မင်းမြောက်တန်ဆာ ငါးပါးထဲမှ
ခဂ ဆိုတဲ့ သန်လျက်ပါတယ်။ သန်လျက်ဆိုတာ အသွားနှစ်ဖက်ပါတဲ့
ဓားတစ်မျိုးပဲလေ။ ဓားတွေရဲ့ အစွမ်းကလည်း မသေးဘူးဗျ၊ ဒွတ္တဘောင်မင်းကြီးရဲ့
လက်သုံးတော်ဓားဟာ နွားလည်ပင်ကိုတောင် အကွင်းလိုက် ပြတ်အောင်
ခုတ်နိုင်တယ်တဲ့၊ စစ်ကိုင်းမင်းရဲ့ နန်းစဉ်တော်ဓားကလည်း ဆင်လည်ပင်းကိုတောင်
ပြတ်အောင် ဖြတ်ချနိုင်တယ်တဲ့။ အင်းဝဘုရင် မင်းခေါင်ရဲ့ ဓားက ငွေသားတုံး
နှစ်မိုက်ခန့်အပုံကို ပြတ်အောင် ခုတ်နိုင်တယ်တဲ့၊ ပန်းပဲမောင်တင့်တယ် လုပ်တဲ့
ဓားဟာ အသွားရှစ်သစ်ရှိတယ်ဆိုပဲ၊ မောင်ပေါက်ကျိုင်း နဂါးကို ခုတ်တဲ့ဓားဟာ
လေးလွန်းလို့ တရုတ်ကြီးခြောက်ယောက် ပိုင်းမတာတောင် မကြွဘူးတဲ့”

ဟု ပြောပြလေရာ ဦးပေါ်ဦးကြီးက

“ကိုမင်းအောင်ကတော့ ဗဟုသုတ စုံပေ့ဗျာ”

လို့ ချီးမွမ်းလိုက်တော့ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ကျုပ်ကို မချီးကျူးနေဦးဗျ၊ ကျုပ်တို့ အခုသွားမယ့် မှော်ဘီကျောင်းက ကပ္ပိယကြီးက ကျုပ်ထက်တောင် ဓားတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဗဟုသုတ စုံသေးတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က သက်ပြင်းချရင်း

“ဓားတွေအကြောင်း ထားပါတော့ဗျာ၊ မျက်လှည့်ဆရာကို ကိုမင်းအောင် ဘာလို့သွားတွေ့တာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ဒီလိုဗျ၊ မျက်လှည့်က၊ဆရာနံမည် တာတီးလို့ ခေါ်တယ်။ သူက ငမိုးရိပ်ချောင်းနံဘေးက မနုစာရီဇရပ်မှာ နေတယ်။ ကိုတာတီးဟာ ဇရပ်ပျက်ကြီးကို တရားခံမိန်းမကလေး ရောက်လာလို့ မသင်္ကာဘူးဆိုပြီး ဇရပ်ပျက်ကြီး ခေါင်မိုးပေါ် တက်ပုန်းနေတယ်။ နောက်တော့ သေသူရောက်လာပြီး ဇရပ်အရှေ့မှာ တိုက်ခိုက်ကြတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် တိုက်ပွဲကို ကိုတာတီးက မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ တွေ့လိုက်ရတယ်။ သေသူကိုင်ဆောင်တဲ့ လက်နက်က ဓားရှည်မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ရွှေရောင်တဝင်းဝင်း လက်နေတဲ့ သန်လျက်ဗျ၊ သန်လျက်ကို အကြောင်းပြုပြီး တိုက်ပွဲဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကိုတာတီး နားစွန်နားဖျား ကြားခဲ့တယ်။ တရားခံမိန်းမကို လရောင်နဲ့ မြင်ရတာ ကတော့ အလွန်ချောမောလှပတယ်လို့ ဆိုတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်မောင်းနှင်လာသော ဖွဲ့ဒ်ကားလေးသည် မှော်ဘီမြို့စွန်သို့ ရောက်သောအခါ မြေနီလမ်းလေးအတိုင်း ချိုးဝင်ပြီး တောရကျောင်းလေး တစ်ကျောင်းရှေ့တွင် ရပ်လိုက်၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် တောရကျောင်းဆရာတော်ကို ဝင်ရောက်ဖူးတွေ့ပြီး ကပ္ပိယကြီး မှော်ဘီမြို့ထဲသို့ သွားသည်ဆိုသဖြင့် ကားကို

မြို့ထဲသို့ ပြန်ထွက်ခဲ့လေ၏။

ထိုအခါ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက ဗိုက်ဆာသည် ဆိုလာသဖြင့် ကာကာဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်သို့ ဝင်ကာ နွားနို့နှင့် မုန့်များကို မှာယူစားသောက်ကြလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဆိုင်ထဲသို့ သန်မာထွားကြိုင်းပြီး ရုပ်ရည်ကြမ်းတမ်းသော လူတစ်ဦး ဆောင့်ကြွားကြွား အမူအရာနှင့် ဝင်ရောက်လာလေ၏။

ထိုသူသည် လူမိုက်ဖြစ်ပုံရပြီး စားပွဲတိုင်းရှိ သူတစ်ပါးမှာယူထားသော လက်ဖက်ရည်များကို တစ်ငုံချင်း လိုက်သောက်နေလေ၏။ ဆိုင်ထဲရှိ လူများသည် ထိုလူမိုက်၏ အပြုအမူကို နှစ်သက်ဟန် မရှိသော်လည်း မပြောဝံ့သောကြောင့် ငြိမ်သက်ပြီး ထိုင်နေကြရ၏။ အချို့ သတ္တိနည်းသူများသည် လူမိုက် အနီးသို့ ရောက်သည်နှင့် လက်ထဲရှိ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တရိုတသေ ကိုင်ဆောင်ပီး လူမိုက်သောက်ရန် ကမ်းပေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးပေါ်ဦးသည် လူမိုက်၏ အပြုအမူကြောင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်က လေသံတီးတိုးဖြင့်...

“ဒီနေ့မှ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်စလုံး သေနတ်ထည့်မလာခဲ့ဘူး၊ ဒီကောင်ကြီးကို လက်ချည်းဗလာနဲ့ ခုခံရင်လည်း ကိုယ့်သေတွင်း ကိုယ်တူးသလို ဖြစ်မယ်၊ ကျုပ်တော့ စီအိုင်ဒီက စုံထောက်အရာရှိကြီးတွေလို့ ဖွင့်ပြောလိုက်ချင်တယ်၊ ကောင်းမလား”

လို့ ဆိုလိုက်တော့ ဦးပေါ်ဦးကြီးက

“မကောင်းဘူးဗျို့၊ ကျုပ်တို့စကား နားထောင်ရင် တော်သေးတယ်။ နားမထောင်ဘဲ စီအိုင်ဒီအရာရှိလည်း နားမလည်ဘူး၊ လက်ဖက်ရည်သောက်ရမှ ကျေနပ်မယ်ဆိုပြီး လှသောက်နေရင် ခက်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဝင်ရောက်ပြီး

“ကျုပ်တစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာ၊ အိုင်ပီတို့ကို မဲ့တစ်ပေါက် အစွန်းခံရမလားဗျ၊ ကျုပ်ပညာပေးလိုက်မယ်။ ခဏကြည့်နေ”

ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ လူမိုက်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့ ဝိုင်းသို့ ရောက်လာပြီး ကျွန်ုပ်၏ လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က လူမိုက်ကို မထေမဲ့မြင် ကြည့်လိုက်ပြီး လက်ထဲရှိ စီးကရက်မီးဖြင့် လူမိုက်၏ လက်ကို ထိုးချေလိုက်ရာ လူမိုက် ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်ပြီး လက်ထဲရှိ လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို လွှတ်ချလိုက်လေသည်။ ဆိုင်ထဲရှိ လူအပေါင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့ဝိုင်းကို ကြည့်ပြီး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားလေ၏။

လူမိုက်ကြီးသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို ဒေါသပုန်ထသွားပြီး ခါးကြားတွင် ဆောင်ထားသော ဓားကို ထုတ်လိုက်ကာ လေထဲတွင် မွေ့ယမ်းပြီး

“သေပေတော့”

ဟု ဝမ်းခေါင်းသံကြီးဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကမူ တုန်လှုပ်ဟန်မရှိဘဲ အေးဆေးစွာ စောင့်ကြည့်နေလေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် လူမိုက်ကြီး၏ အနောက်မှ

“ရပ်လိုက်စမ်း”

ဟူသော အသံကို ကြားရလေ၏။

အသံရှင်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး ထိုးကွင်းမင်ကြောင်များ ထိုးထားသော ယောင်တစ်စောင်းနှင့် လူကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လေ၏။ လူမိုက်ကြီးသည် ယောင်တစ်စောင်းနှင့်လူကြီး၏ အမိန့်ကြောင့် လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ဓားကိုချလိုက်လေ၏။

ယောင်တစ်စောင်းနှင့်လူကြီးက

“သူဟာ မြန်မာပြည်စုံထောက်အဖွဲ့က အတော်ဆုံး စုံထောက် ဆားပုလင်းမင်းအောင်လို့ ခေါ်တယ်။ သူဟာ မင်းလိုလူမိုက်မျိုး ဆယ်ယောက်လောက်ကို တစ်ပြိုင်တည်း အရေကျိုသောက်ပစ်လို့ ရတယ်။ သူ့ကို ပြန်တောင်းပန်လိုက်စမ်း၊ ငါသာ အလာနောက်ကျရင် မင်းတော့ နာကျင်ကျိုးပဲ့ဦးမှာ သေချာတယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။ လူမိုက်အပါအဝင် ဆိုင်ထဲရှိ လူများသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင် ဟူသောအသံကို ကြားသဖြင့် လွန်စွာအံ့ဩသွားလေ၏ ။ လူမိုက်ကြီးသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို တုန်လှုပ်ဟန်ဖြင့် ကြည့်ပြီး လက်အုပ်ချီကာ...

“တောင်းပန်ပါတယ် ဆရာ”

ဟု ပြောပြီး ဆိုင်ထဲမှ တစ်ချိုးတည်း လစ်ပြေးလေ၏ ။ ကိုမင်းအောင်က ယောင်တစ်စောင်းနှင့် လူကြီးကို ကြည့်ပြီး

“ခင်ဗျားနေတဲ့ တောရကျောင်းကို ရောက်သေးတယ်။ မြို့ထဲကို သွားတယ်ဆိုလို့ လိုက်လာခဲ့တာပဲ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ယောင်တစ်စောင်းနှင့် လူကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့ လိုက်လံရှာဖွေနေသော ကပ္ပိယကြီး ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရ၏ ။

*

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကပ္ပိယကြီးကို ကျောင်းသို့ ပြန်လေည်ခေါ်ဆောင်လာခဲ့လေ၏ ။ ဆားပုလင်း မင်းအောင်သည် တောရကျောင်းအနောက်ရှိ ကပ္ပိယကြီး၏ ဆွမ်းချက်ရုံလေးသို့

ဝင်ရောက်သွားလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ကပ္ပိယကြီးတို့ စကားလက်ဆုံကျနေစဉ်
ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးပေါ်ဦး သည် တောရကျောင်းအနောက်ဘက်ရှိ စမ်းချောင်းလေးသို့
သွားကာ တခဏမျှ အမောအပန်း ဖြေလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် အတန်ကြာလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့
ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီး လေးနက်သော အမူအရာနှင့်

“အမှုက ပိုရှုပ်ထွေးလာပြီ၊ စီအိုင်ဒီကို ပြန်ကြမယ်” ဟု ပြောလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် တစ်လမ်းလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ
လိုက်ပါလာသဖြင့် ကျွန်ုပ်က

“ကိုမင်းအောင် အမှုထဲကို နှစ်ပြီးစဉ်းစားနေတာ အာခီမိတိကြီး
လမ်းပေါ်ကို ဝတ်လစ်စလစ် ပြေးထွက်သွားတာကို မြင်ယောင်မိတယ်”

ဟု နောက်ပြောင်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးပေါ်ဦးကြီးက

“ဘယ်လို အာခီမိဒီကြီး လမ်းပေါ်ကို ဝတ်လစ်စလစ်
ပြေးထွက်သွားတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဝင်ပြီး

“အာခီမိဒီက ရေချိုးကန်ထဲမှာ တစ်ချိန်လုံးနှစ်ပြီး

စဉ်းစားတွေးခေါ်နေတုန်း အရာဝတ္ထုတွေ ရေထဲသို့ နစ်သွားတဲ့ အချိန်မှာ
လျော့ကျသွားတဲ့ အရည်ရဲ့ အလေးချိန်ဟာ အရာဝတ္ထုတွေ ဖယ်လိုက်တဲ့ အရည်ရဲ့
အလေးချိန်နဲ့ တူနေတယ်ဆိုတာ ရုတ်တရက် သိသွားတော့ ဝတ်လစ်စလစ်နဲ့
လမ်းပေါ်ကို ပြေးထွက်သွားပြီး ဝမ်းသာအားရနဲ့ “ငါသိပြီ၊ ငါတွေ့ပြီဟေ့” လို့
ကြွေးကြော်တာကို ပြောတာဗျ”

ဟု ရှင်းလင်းပြလေ၏။ ကျွန်ုပ်က သက်ပြင်းချပြီး

“အမှုက ခက်ခဲနက်နဲနေရင်တော့ ဒုက္ခပါပဲ၊ မင်းကြီးဆူတာ ကြိမ်းတာကို ခံရတော့မယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“မပူပါနဲ့ဗျာ၊ တရားခံကို ကျုပ် မရရအောင် ဖမ်းဆီးပေးမယ်”

ဟု ကတိပေးလေ၏ ။ ထိုအခါ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက

“ဆားပုလင်းမင်းအောင်ဆိုတာ စုံထောက်လုပ်ဖို့ ဘုရားသခင်က ပေးသနားထားတဲ့လူပဲ”

ဟု အားပါးတရ ချီးမွမ်းလိုက်လေ၏ ။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကမူ ကျွန်ုပ်တို့၏ စကားကို မတုံ့ပြန်ဘဲ ငြိမ်သက်လို့သာ နေလေ၏ ။

*

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့ စီအိုင်ဒီသို့ ရောက်သောအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“သေသူရဲ့ လိပ်စာကို သိပြီဗျို့၊ ကျုပ်တို့ ဗဟန်းကြား တောရလမ်းက ခြံကြီးတစ်ခြံကို သွားကြမယ်၊ သေသူရဲ့ညီက သူ့အစ်ကို ပျောက်ဆုံးကြောင်း ဗဟန်းဂါတ်မှာ တိုင်ချက်ဖွင့်ထားတယ်၊ သေသူရဲ့ အမည်က ကိုပွားလို့ ခေါ်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ကျွန်ုပ်တို့ကား ကြားတောရလမ်းကို ရောက်တဲ့အခါ အတော်အသင့် ခမ်းနားကြီးကျယ်သော အိမ်ကြီးရှေ့တွင် ကားကို ရပ်လိုက်လေ၏ ။

အိမ်ကြီး၏ ခမ်းနားကြီးကျယ်ပုံကို ကြည့်ပြီး ကိုပွားဆိုသူ၏

စီးပွားဥစ္စာကို ခန့်မှန်းမိလေ၏။ ကိုပွားကဲ့သို့ ကြွယ်ဝချမ်းသာသူတစ်ဦးသည် မနုစာရီဇရပ်မှာ အဘယ်ကြောင့် သေဆုံးနေသည် မသိချေ။

ကျွန်ုပ်တို့ အိမ်ကြီး၏ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားသောအခါ အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင် လူတစ်ဦးက ကြိုဆိုပြီး

“ကျွန်တော်နာမည် ဖိုးစိန်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က သေဆုံးသွားတဲ့ ကိုပွားရဲ့ ညီပါ။ စုံထောက်အရာရှိကြီးတွေ မေးချင်တာကို မေးနိုင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်များသည် သေသူကိုပွား၏ ကြမ်းတမ်းသော ရုပ်ရှည်နှင့် လူငယ်၏ ရည်မွန်သော ရုပ်ရည် ကွာခြားနေပုံကို အံ့သြနေမိ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ညီအရင်းလား” ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ လူငယ်က ခေါင်းခါယမ်းပြီး

“မွေးစားတာပါ။ တစ်ခါက ပဲခူးရိုးမထဲမှာ ကိုပွား တောလည်ထွက်တော့ ကျွန်တော်က လမ်းပြ လုပ်ပေးရင်း ကျားနဲ့တွေ့တော့ သက်စွန့်ဆံဖျား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ပေးခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီး ကိုပွားက ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး ညီအဖြစ် မွေးစားခဲ့ပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ကိုပွားအိမ်က ထွက်ကာနီးမှာ ကိုဖိုးစိန်ကို ဘယ်လိုမှာကြားခဲ့သလဲ”

လို မေးမြန်းလိုက်တယ်။ ကိုဖိုးစိန်က မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး

“ကိုပွားဟာ အားလပ်ရက်တွေမှာ တရုတ်ဟော်တယ်တွေ သွားပြီး လောင်းကစားလေ့ ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ခါ ထူးဆန်းတယ်။ သူ အလွန်တန်ဖိုးထားတဲ့ ရွှေသန်လျက်ကြီးကို သူနဲ့တစ်ပါတည်း ယူဆောင်သွားတယ်။ ကျွန်တော် ကိုပွားကို မေးမလို့ ကြံသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုပွားက စပ်စုတာ

မကြိုက်လို့ မမေးခဲ့မိဘူး၊ ကိုပွားဟာ အိမ်က ထွက်ကာနီး ကျွန်တော့်ကို သူမရှိတော့ဘူးဆိုရင် ရန်ကုန်မြို့မှာ မနေဘဲ တောကို ပြန်ရင်လည်း ပြန်နိုင်တယ်လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်က ကိုပွားစကား ထူးဆန်းတယ်လို့ ထင်မိသေးတယ်။ အခုတော့ ကိုပွားသေရရှာတယ်။ သူ ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးနဲ့ ကြုံမယ်ဆိုတာ ကြိုသိနေသလား မသိဘူး”

ဟု ပြောရင်း ဝမ်းနည်းဟန်ဖြင့် အံ့ကို ကြိတ်လိုက်လေ၏ ။
ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ကိုပွား တန်ဖိုးထားတယ်ဆိုတဲ့ ရွှေသန်လျက်ကြီးရဲ့ လက်ကိုင်မှာ ပတ္တမြားသုံးလုံး မြှုပ်နှံထားတယ် မဟုတ်လား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ကိုဖိုးစိန်က ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ရွှေသန်လျက်ရဲ့ လက်ကိုင်မှာ ပတ္တမြားသုံးလုံး မြှုပ်ထားတယ်၊ ကိုပွား အမြတ်နီးဆုံး ပစ္စည်းဟာ ရွှေသန်လျက်ပါ၊ ကိုပွားကို ရွှေသန်လျက်အကြောင်း မေးမြန်းကြည့်ပေမယ့် ကိုပွားက ဘယ်တော့မှ ဖြေလေ့မရှိဘူး”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ကိုဖိုးစိန်ကို ကြည့်ပြီး

“ကိုပွားဆီကို ဒီရက်ပိုင်းက စာတိုက်က စာတွေဘာတွေ မလာဘူးလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။ ကိုဖိုးစိန်က မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး

“ဟာ... ဟုတ်ပြီ... ကျွန်တော် မှတ်မိပြီ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ရက်က စာတစ်စောင် လာတယ် ထင်တယ်၊ ကျွန်တော် ကိုပွားအိပ်ခန်းထဲမှာ သွားရှာပေးမယ်”

ဟု ပြောပြီး အိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားပြီး စာအိတ်တစ်အိတ်ကို ကိုမင်းအောင်၏ လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်လေ၏ ။

ကိုမင်းအောင်က စာအိတ်ထဲရှိ စာကို ထုတ်ဖတ်လိုက်ပြီး

“ကိုပွားရဲ့မွေးဇာတိကို သိပါသလား”

လို့ မေးမြန်းလိုက်၏။ ကိုဖိုးစိန်က ခေါင်းခါယမ်းပြီး

“ကိုပွားက သူ့ဘဝနောက်ကြောင်းကို ပြောလေ့မရှိဘူး၊

လျှို့ဝှက်ထားလေ့ ရှိတယ်”

ဟု ပြောပြလေ၏။ ကိုမင်းအောင်က ကိုဖိုးစိန်ကို မျက်လုံးချင်း

ဆုံအောင်ကြည့်ပြီး

“ကိုပွားမသေခင်မှာ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ထူးထူးခြားခြား ဘာဖြစ်သေးလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ကိုဖိုးစိန်က ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို

မျက်လုံးချင်းဆုံအောင် မကြည့်ဘဲ ခေါင်းငုံ့ကာ

“ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မဖြစ်ပါဘူး၊ အရင်အတိုင်းပါပဲ” ဟု ပြောလေ၏

။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က အိမ်ကြီးရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုပြီး

“ဒီလောက်ဆိုရင် လုံလောက်ပါပြီ ကိုဖိုးစိန်၊ စာအိတ်ကို

သက်သေခံအဖြစ် သိမ်းခွင့်ပြုပါ”

ဟုဆိုပြီး ကိုပွား၏ အိမ်က ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ကိုဖိုးစိန်ဆိုသူသည် အိမ်ကြီး၏ ဧည့်ခန်းအတွင်း ကျွန်ုပ်တို့

စုံထောက်ကျော်များ ထွက်ခွာသည်အထိ တွေဝေငေးမောပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

*